

медичним навчальним закладам, у яких симуляційні технології розвиваються.

У майбутньому ми плануємо й надалі використовувати симуляційні технології, і в процесі викладання адаптувати й модернізувати саме навчання студентів, для того, щоби досягти покращення навчального процесу й реальні позитивні відгуки слухачів.

Отже, можна зробити такі висновки: симуляційне навчання є актуальним і перспективним напрямком розвитку медичної освіти; здобувачі освіти позитивно ставляться до впровадження симуляційних технологій, опитування показують, що їхній рівень засвоєння знань, мотивація до навчання підвищується; медичні вищі навчальні заклади без впровадження симуляційного навчання надалі не зможуть конкурувати із тими закладами, у яких це навчання вже розвивається.

Список використаних джерел

1. Корда М.М, Шульгай А.Г, Запорожан С.Й, Кріцак М.Ю. Симуляційне навчання в медицині — складова частина в процесі підготовки лікаря-спеціаліста. Медична освіта. 2016 (4):17–20.
2. Ivette Motola 1, Luke A Devine, Hyun Soo Chung, John E Sullivan, S Barry Issenberg. Simulation in healthcare education: a best evidence practical guide. AMEE Guide No.82. Med Teacher. 2013 Oct;35(10):1511–30.
3. S Barry Issenberg 1, Ross J Scalese. Simulation in health care education. Perspectives in Biology and Medicine. Winter 2008;51(1):31–46.
4. Jennifer M Weller 1, Debra Nestel, Stuart D Marshall, Peter M Brooks, Jennifer J Conn. Simulation in clinical teaching and learning. The Medical Journal of Australia. 2012 May 21;196(9):594.

РОЛЬ КОМУНІКАТИВНИХ НАВИЧОК У СИМУЛЯЦІЙНОМУ ТРЕНІНГУ

Деркачук О.А., Кашперук-Карпюк І.С.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

Світова медична практика переконливо доводить, що сам собою професійно-медичний рівень підготовки майбутніх фахівців не може повністю гарантувати успіх у лікуванні та профілактиці. Комунікативні навички є важливою частиною досягнення позитивних результатів під час діагностики та лікування. За даними дослідження Американського Інституту Медицини в США щороку через лікарську некомпетентність настає від

44.000 до 98.000 смертей. Однією з причин цієї «некомпетентності» є відсутність практики спілкування з пацієнтами.

На сьогодні є безліч варіантів задач, які використовують під час симуляційних тренінгів, що може забезпечити належне формування здібностей щодо збереження контакту. Найбільш ефективним методом навчання є метод «стандартизованого пацієнта». Такий метод надає можливість безпосереднього спілкування із пацієнтом — спеціально навченим актором, який вміє імітувати той чи інший патологічний стан. Завдання студента полягає в збиранні анамнезу, проведенні об'єктивного огляду, розробленні плану додаткового обстеження та складанні індивідуальної програми лікування. Окрім цього проводять цілеспрямовані тренінги щодо формування навички ефективного міжособистісного спілкування. Основними їхніми завданнями є розширення можливостей встановлення контакту в різних ситуаціях спілкування, відпрацювання навичок розуміння інших людей, себе, а також взаємин між людьми, опанування навичок ефективного слухання, активізація процесу самопізнання та самоактуалізації, розширення діапазону творчих здібностей. Не менш важливим способом є проведення дебрифінгу. Цей вид діяльності дає можливість виразити свої думки, почуття, асоціації, що спричинені попередніми методами навчання.

Отже, людство бачить проблему й намагається з нею боротися, зважаючи на кількість наявних варіантів розвитку умінь комунікації. Ось у чому і проявляється важливість ролі цих навичок. Саме після такого симуляційного навчання кожен майбутній лікар вмітиме вислухати, виокремить найголовніше, дасть змогу пацієнту брати участь у пошуку клінічного рішення, проявить повагу та чуйність до потреб та проблем пацієнта, що дуже часто визначає рівень якості професіоналізму та позитивний результат у лікарській практиці.

Список використаних джерел

1. В. В. Артьоменко, С.С. Семченко, О. С. Єгоренко, Д. А. Новіков, Д. Ф. Караконстантин, Л. І. Берлінська Симуляційне навчання в медицині: міжнародний та вітчизняний досвід Одеський національний медичний університет, Одеса, Україна с.68, 71–72
2. Неперервна професійна освіта: теорія і практика (серія: педагогічні науки) випуск № 1 (58), 2019; Ольга Ковальова. впровадження симуляційних технологій навчання в медичну освіту с. 36.
3. Heitz C., Eysck R. T., Smith M., Fitch M. Simulation in medical student education: survey of clerkship directors in emergency medicine. *Western Journal of Emergency Medicine's*; 2011; 12(4): 455–60

4. Spiteri A. V., Aggarwal R., Kersey T. L. et al. Development of a virtual reality training curriculum for phacoemulsification surgery. *Eye (Lond)*; 2014;28(1):78–84.

ДЕБРИФІНГ ПІД ЧАС КЛІНІЧНИХ СИМУЛЯЦІЙНИХ СЦЕНАРІЇВ

Джуряк Є.В., Смандич В.С., Буряк О.Г., Сокорська В.О., Райда В.В.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

За підтримки проєкту Erasmus+ KA2 CBHE № 618812-EPP-1–2020–1-GE-EPPKA2-CBHE-JP SAFEMED+ «Simulation in Undergraduate MEDical Education for Improvement of SAFETY and Quality of Patient Care» / «Симуляційне навчання в медичній освіті для підвищення безпеки та якості обслуговування пацієнтів»

Невід’ємною та вкрай важливою складовою сучасної освітньої системи навчальних медичних закладів є симуляційне навчання. Його суть полягає в імітуванні клінічної ситуації, тобто роботі за певним сценарієм. Такий підхід у навчанні, незважаючи на відсутність реального пацієнта, має низку переваг. Зокрема, розвиток різних видів мислення (клінічного, логічного), перехід від здобуття теоретичної бази до її практичного застосування, об’єктивне оцінювання рівня підготовки студентів.

Симуляційне навчання проводиться у вигляді тренінгів, котрі складаються з певних етапів, останнім із яких є дебрифінг. Дебрифінг — це завершальний етап тренінгу, де відбувається обговорення роботи студентів із певним клінічним сценарієм. До основних завдань дебрифінгу належить пошук та аналіз помилок, встановлення причинно-наслідкових зв’язків та оцінювання студентів.

Важливим аспектом симуляційного тренінгу є командна робота, вміння адаптуватись під кожен клінічний сценарій. Відповідно, дебрифінг як складова цього процесу сприяє вмінню висловлювати власний погляд на ситуацію та аналізу отримуваної від колег інформації.

Можна виділити два основних варіанти проведення дебрифінгу. Першим є розбір помилок та пошук інших варіантів роботи з клінічною ситуацією студентами самостійно за участю дебрифера, а другий, відповідно, — навпаки.

Перший спосіб сприяє розвитку критичного мислення, розвиває здатність самостійно оцінювати власну роботу та знаходити або помилки, або інші підходи до роботи з певним клінічним сценарієм. При другому варіанті ключову роль відіграє дебрифер, що дозволяє студентам подивитись на